

L'Esquerra ha de governar

Ja imminent l'aprovació de l'Estatut, tothom parla de les properes eleccions al primer Parlament català i tothom coincideix en què serà la lluita renyidíssima.

Certament, la visió del poble no és equivocada: si una lluita electorals renyida s'haurà vist a Catalunya, indubtablement serà la que ha de donar els primers diputats a les primeres Corts Catalanes.

Qui triomfarà? Enemics de pronosticar res, en aquest sentit, deixem de banda el contestar aquesta pregunta per afirmar categòricament un criteri: Ha de triomfar, ha de governar l'Esquerra.

Ha de governar l'Esquerra perquè les circumstàncies polítiques del moment ho imposen, perquè és l'hora de les esquerres.

Ho imposen les circumstàncies polítiques del moment, perquè el poble, conscient del seu deure de reivindicar drets civils, econòmics i socials, que les dretes li usurparen, impulsà les esquerres a proclamar la República i a conquerir les llibertats catalanes, amb el fi de trobar dintre aquesta República i dins d'aquest Estatut, la justa reivindicació d'aquells drets i, com que el poble sap que aquests drets s'han de fer efectius en l'estructuració d'aquesta República i d'aquest Estatut, està encara en període revolucionari, està on estava els dies 12 i 14 d'abril per a impulsar l'Esquerra al poder de Catalunya, des del qual podrà fer tangibles llurs drets sobirans, mai reconeguts mentre les dretes d'un o altre caire, han detentat els poders constituïts.

Catalunya, en mans de les dretes, seria un perill greu per la República. La reacció, mestressa de l'Estatut, fóra el fracàs de Catalunya i l'anorreament dels ideals del poble, que tanta sang i tant dolor costen.

I no sols per això l'Esquerra ha de governar, sinó perquè, interpretant en tot moment les inquietuds populars, ha sabut ésser tan enèrgica per destruir tot el faciós que al nostre país existia, com capacitat per a construir i edificar, malgrat la seva juvenesa, en tant que partit, i les seves limitadíssimes atribucions de govern.

A més a més, en el terreny de la

moralitat, l'Esquerra acaba de demostrar que és el partit de les màximes, o millor dit, de totes les garanties.

Catalunya lliure, en mans de l'Esquerra, té un futur ample, clar i prometedor. Catalunya, en mans de les dretes, té un pervindre fosc i dolorós.

Davant d'aquest dilema, el poble té la paraula, paraula que serà un gest, un bell gest, a l'hora dels primers comicis catalans, perquè el poble, i el poble de Catalunya majorment, és amant de la llum renovadora que condueix a la veritat, a la llibertat, a la justícia, i a la vida digna i no voldrà caure mai a les penombres martiritzadores i retardàries, sempre provinents de governs reaccionaris, divorciats del poble per instint natural i social.

M. ROURET CALLOL

Noves orientacions de política econòmica

El canvi de procediments a què altres vegades ens referirem, ha portat un ambient de gran claredat als problemes econòmics i financers, que ja no es tramiten en l'obscuritat, en monòleg misteriós dels elements plutòcrates que feien la llei i es beneficiaven d'ella.

Es de plena actualitat el tema ferroviari. Ha demostrat el ministre d'Obres Públiques que el seu recent projecte, aprovat per les Corts, d'intervenció en les Companyies, no marca cap nova orientació, sinó que es limita a posar en pràctica mètodes previstos en el dret ferroviari, sense acudir a extrems admesos en la llei que serien perfectament legítims. La intervenció de l'Estat en un servei públic sempre està justificada i molt més en el cas dels ferrocarrils als quals s'han entregat varis cents de milions de l'Erari nacional.

Els accionistes han acollit complaguts la nova llei perquè veuen en ella la possibilitat d'enterar-se, pel control oficial, del desenvolupament de les empreses i de la gestió dels seus directors, coneixement que no sempre és fàcil per l'àgil cubileteig de les xifres en les juntes generals. Les cotitzacions no han baixat, ans al contrari, pujaren en els primers dies, quan el comprador no estava influït per les poderoses mediacions que es reflexen en els mercats.

Però en la disposició del ministre d'Obres Públiques i en les paraules del senyor Prieto davant el Parlament, hi ha una visió exacta del problema econòmic espanyol que desborda la preocupació ferroviària únicament. En apoiar el criteri d'incompatibilitats el ministre ha tocat el punt neuràlgic de la qüestió. Tota l'economia espanyola està concentrada en tres dotzenes de persones, que regeixen els Banes, la gran indústria, les potents empreses i companyies d'electricitat, de navegació, de carbons, de ferrocarrils. Està bé que es respecti l'activitat privada, sempre i quant no s'immiscueixi en la vida oficial i es valgui d'aquesta per a lograr privilegis i avantatges a costa del contribuent i sense preocupar-se de l'autèntic desenrotllament industrial, anquilosant la producció i el tràfic en normes rutinàries i anti-econòmiques.

Quan d'Espanya haurien fet un jardí i una gran nació industrial, amb vida fàcil i ampli consum, seria tolerable la resistència a la intervenció estatal. Però el cas és distint i aquesta violenta oposició als tímids assaigs d'economia dirigida a què assistim, sols indica una mentalitat tancada i el propòsit de conservar situacions de privilegi que en la marxa actual del món no solament són immorals, sinó que resulten perilloses.

blement en la balança mercantil i, per tant, contra la nostra moneda. En el futur no succeirà així, en independitzar-nos de l'exterior en quant a aquestes manufactures, que és altre dels motius pels quals seria de desitjar que el capital es llancés obertament pel camí que senyala la nacionalització d'aquesta interessant indústria.

Noves indústries espanyoles

Des dels temps—feliçment vençuts—en què les més suïcides maniobres es desencadenaven contra el nostre crèdit, posant-lo en perill pels més reprobables mètodes i especialment per l'atresorament, veníem dient que si ens ateníem a la realitat intrínseca que oferia el país i aconseguíem encarrilar els seus viaranyos per la justícia i l'ordre, tal vegada fossin els capitals estrangers els que vindrien a confortar-nos amb l'exemple de la confiança que Espanya tenia de mereixe'ls per la seva situació vertaderament privilegiada. I en més d'una ocasió hem citat exemples d'indústries noves que podrien implantar-se en el nostre país, aprofitant l'experiència acumulada en altres, per a, en harmonia amb els nostres capitals i amb les degudes garanties per a no resultar feudataris de l'estranger, coadjuvar al reanimament industrial d'Espanya, únic punt obscur en l'horitzó econòmic nacional, que pel demés es presenta absolutament satisfactori, pesi a insensats moviments que no troben ni poden trobar recolzaments seriosos.

La qüestió ha quedat feliçment resolta, quant al problema de la nacionalització de la fabricació de neumàtics. Des de fa temps el magnat del cautxú Harvey S. Firestone

ne venia interessant-se per la implantació d'aquesta indústria a Espanya, realitzant negociacions que per fi han estat ultimades, després d'una recent visita a Bilbao en la qual el senyor Firestone i diverses personalitats de la seva empresa han estat estudiant sobre el terreny, amb elements financers espanyols i les autoritats locals, les possibilitats d'instalar una gran fàbrica.

Arribats a un acord entre el senyor Firestone, un grup financer espanyol integrat pels Banes de Bilbao, Espanyol de Crèdit, Hispano-Americà, Urquijo i Biscaia, i Importadors de Neumàtics, S. A., ha estat signat el contracte definitiu per a la construcció d'una fàbrica de neumàtics Firestone a Espanya, iniciant-se tal vegada amb aquesta nova i important empresa una era d'implantació d'indústries que poden trobar en el nostre país un mercat segur i que ens ajudi a remuntar la crisi que patim, encara que per sort no sigui amb els alarmants caràcters que altres Estats.

Amb ésser tot això important, hi ha encara altre aspecte que fa que la notícia sigui molt satisfactòria, puix éssent considerable el consum que d'aquest tipus d'articles fem i tenint-los d'adquirir a l'estranger, la seva compra pesa desfavora-